

Smrt.

Tiho, moji dragi,
da vas kdo ne sliši!
Plakajte na pragi:
Smrt je v naši hiši! —

Včeraj k nam prispela
s koso je čez ramo.
Plaka muca bela,
vzela ji je mamo.

Kdo bo zjutraj rano
jo lepó pozdravil?
Kdo iskal ji hrano
in ji miške davil?

Kdo bo dlako belo
skrbno ji razčesal?
Kdo bo z njo veselo
tam po podu plesal?

Tiho, moji dragi,
da vas kdo ne sliši!
Plakajte na pragi:
Smrt je v hiši! —

Janko Samec.

Zimska žalost.

Komaj slišno, pritajeno
kot zdihljaji sanj večernih
bele se gubé snežinke
v daljah mrtvih neizmernih. . .

Pada, pada . . . že pregrinja
rožno polje gosta megla.
Tiha žalost leze v dušo:
Vigred, kam si nam odbegla?

Radostna, srebrna pesem
ptičkom je v otrplih grlih
obtičala . . . Rože spijo
nad gomilami umrlih. . .

Komaj slišno, pritajeno
kot zdihljaji sanj večernih
bele se gubé snežinke
v daljah mrtvih neizmernih. . .

Miroslav Kuncič.